

familie de Boo
kerk planting Tokio

GiJ rondzendbrief

www.geloveninjapan.nl

#32 2011.11

Geert & Eline de Boo
Thom, Berend, Julie, Fleur, Lucile
6-3-2-5112 Kachidoki, Chuo-ku
Tokyo, 104-0054
JAPAN

+81 3 6794 1044
deboo@geloveninjapan.nl
www.geloveninjapan.nl

Deze rondzendbrief wordt verzonden door de
GZB en verder verspreid door de
thuisfrontcommissie van de familie de Boo.

Adreswijzigingen kunt u doorgeven aan:
Elise van der Hoeven
071-5661037
tfc@geloveninjapan.nl

Terwijl we dit schrijven, vieren onze Amerikaanse collega's Thanksgiving. Een overvloedige maaltijd op Dankdag is niet iets wat bij onze sobere gereformeerde cultuur past, maar dat neemt niet weg dat ook wij aan het einde van dit jaar met dankbaarheid terugkijken. Het is één van de meest bewogen jaren uit ons leven geweest. Letterlijk door één van de grootste aardbevingen uit de wereldgeschiedenis op 11 maart. De tsunami die met zijn verwoestende kracht volgde. De kernramp. De economische crisis. De angst die hier regeert. Het gebrek aan hoop. Maar door al die dramatische ontwikkelingen heen zien we als een rode draad Gods trouw aan ons en aan zijn gemeente. Hij laat niet los waaraan zijn hand begon. Het doet ons denken aan de lelies die we

lagen rotte vissen en een enorme hoeveelheid slib tussen de autowrakken. Vrijwilligers helpen met het verwijderen van de zoute modder van tussen de fundamenten. Zo worden de huizen schoongemaakt en de begane grond casco opgeleverd, zonder vloeren, deuren of ramen. De huizen die niet verlaten of helemaal afgebroken zijn, wachten in die gestripte toestand tot ze weer bewoonbaar gemaakt worden. Net zoals veel beschadigde harten die wachten op herstel. Vol pijn, rouw en angst maar zonder hoop. De bewoners zitten op de ruïnes van wat ooit hun thuis en toekomst was.

trouw

Genezing van de harten zal een proces zijn wat een levenlang duurt. Wat betreft het aftimmeren van de huizen is geld nodig en dat hebben de slachtoffers niet. Bovendien loopt de hypotheek van hun beschadigde huis gewoon door. Vrijwel iedereen het getroffen gebied in noordoost Japan werkte als visser of in de visverwerkende industrie. Daar is niets meer van over. De boten en fabrieken zijn weggeslagen en de zee is vervuild met radioactief afvalwater. Zes maanden na de ramp stopte de overheid de nooduitkeringen. De meeste hulporganisaties hadden hun biezen gepakt omdat het geld op was en het animo bij de vrijwilligers weggeëbd was. Toch willen wij trouw blijven, om zo herkenbaar te zijn als kinderen van de Vader die niet loslaat en heel maakt. We willen de mensen in Koganehama niet in de kou laten staan. Daarom bedachten we actie 'Houd ze warm', waardoor we elk gezin dankzij het geld ingezameld via het noodfonds van de GZB een kachel konden geven. Nog steeds deelt Grace City Relief elke zaterdag met een groep vrijwilligers eten uit. Voor de meeste bewoners is dit de enige warme maaltijd per week. Geld voor gezonde voeding hebben ze niet en bovendien zijn de gasleidingen nog niet hersteld waardoor koken moeilijk is. Grace City stafleden hebben een beschadigd huis opgeknapt en daar in hun intrek in genomen. Zo wonen ze nu letterlijk tussen degenen die het zwaar te verduren kregen. Het huis heet 'Huize Hoop' en heeft de deuren altijd open voor vrijwilligers en buurtbewoners. Van hun aanwezigheid gaat een grote bemoediging uit in deze gemeenschap. Er staat altijd thee klaar, bijbelstudies zijn gestart en de denominatie waar wij bijhoren, de Presbyteriaanse kerk in Japan, is bezig om een kerkplanter uit te zenden naar dit gebied waar het Evangelie nog niet eerder voet aan de grond kreeg.

Geert en Eline begeleiden om de beurt een groep vrijwilligers uit Tokio om in het rampgebied eten en andere noodzakelijke goederen uit te delen. Verder maken we huizen schoon en begint het opknappwerk.

in de zomer zagen bloeien tussen de puinhopen in het rampgebied, als symbool van nieuw leven te midden van de gebrokenheid.

puin

Het puinruimen gaat nog altijd door. Onze hulporganisatie *Grace City Relief* deelde in de eerste maanden bijna dagelijks maaltijden uit aan honderden mensen in de wijk Koganehama in de zwaar getroffen stad Ishinomaki. Van de duizend gezinnen die hier woonden, zijn nog 134 huishoudens over. Verder inventariseerden we wat er nodig was: dekens, kleding, luiers, fietsen, rijstkokers en nog veel meer. De volgende stap was het helpen met het leegruimen van de begane grond van de huizen. Alle huisraad was weggespoeld en in de woonkamers en keukens

Geert en Eline de Boo zijn met hun gezin door de GZB (Gereformeerde Zendingsbond) vanuit de Hervormde Marewijkgemeente in Leiden uitgezonden naar Japan. Ze werken als kerkplanters onder jonge Japanse professionals in het centrum van Tokio.

asia@gzb.nl | www.gzb.nl
0343 512444
Postbus 28
3970 AA Driebergen

connectie

Ook voor ons is het niet gemakkelijk om voldoende vrijwilligers te vinden die met de wederopbouw kunnen helpen. We organiseren daarom 24-uurs hulpacties vanuit Tokio. Via internet en ons netwerk in het doelgebied werven we vrijwilligers die op vrijdagavond na hun werk om middernacht met busjes naar het rampgebied rijden. Daar gaan ze 's morgens vroeg aan de slag en aan het eind van de middag keren ze erg moe, maar voldaan weer terug. Zo kunnen ze op zondag uitrusten, maar hebben ze toch een bijdrage kunnen leveren naast hun drukke fulltime baan. Op deze manier hebben we al tientallen jonge professionals bereikt die via het vrijwilligerswerk in contact komen met GraceCityChurch. Verder hebben we een succesvolle Japanse christenzakenman bereid gevonden om zich in het rampgebied te vestigen en de bewoners te helpen bedrijfjes op te zetten.

vrucht

Behalve zichtbare tekenen van wederopbouw, mogen we ook al andere vruchten zien. Tsuruoka is een man van middelbare leeftijd, de groeven in zijn gezicht tekenen zijn harde leven uit. Hij is een van de leiders van de gemeenschap in Koganehama en we stemmen al onze activiteiten in de wijk zorgvuldig met hem af. Een paar weken geleden kwam hij naar leden van het Grace City Relief team toe met de vraag of ze hem meer over Jezus en het christendom wilden vertellen. Het zat hem erg dwars dat de lokale Boeddhistische en Shinto tempels zich vooral druk maakten of ze het zelf (financieel) zouden redden hoewel de mensen om hen heen ontzettend lijden. In het afgelopen half jaar daarentegen had hij geobserveerd dat christenen zelf offers brachten om mensen te helpen. Het 'Houd ze warm' project had hem ertoe doen besluiten om door te vragen naar de motieven van de christelijke kerk. "Wie is toch die Jezus waar jullie in geloven?" vroeg hij. De liefde en vreugde die de christenen lieten zien, voedden zijn verlangen om Jezus te leren kennen. Kort daarna heeft hij gebeden of God hem geloof wil geven. De meeste Japanners zijn geen leiders, maar volgers. Het feit dat juist een leider als Tsuruoka gaat geloven geeft hoop dat meer mensen zullen (durven te) volgen.

bloei

Niet alleen tussen het puin in het rampgebied schieten lelies op, bloemen die van de opstanding getuigen. Ook tussen het beton en asfalt van Tokio komen mensen tot geloof in de opgestane Heer. In december worden de dertigers Takashi en Saori gedoopt. Takashi stuitte in zijn zoektocht naar de waarheid op de website van de kerk. Hij mailde ons en we nodigden hem uit om een kerkdienst bij te wonen. Vanaf dat moment had hij een nieuw thuis en bestemming gevonden. Saori is een typische werkende jonge vrouw. Ondanks haar zelfverzekerde verschijning zocht ze in haar hart wanhopig naar houvast. Jezus gaf haar geloof en we voelen ons bevoorrecht om haar nu echt tot bloei te zien komen. GraceCityChurch is na de aardbeving door een dal gegaan. Het leven van de gemeenteleden stond op zijn kop en het kostte maanden om de kerk weer vlot te trekken. Dat konden we zelf niet, God gaf ons wind in de zeilen.

En de Geest blijft waaien! Wekelijks dienen zich nieuwe contacten aan. Zoekers voegen zich bij één van de tien wekelijkse kringen. Elke week komen nieuwe mensen naar de dienst. Sommigen blijven, andere trekken verder. In ieder geval hebben ze het Evangelie gehoord. Door middel van allerlei doordeweekse activiteiten proberen we de doelgroep te bereiken en de stad te dienen. Een mooi voorbeeld daarvan is de kunstmaand in GraceCityChurch. Vooral hoger opgeleide Japanners hebben grote belangstelling voor kunst en besteden hun vrije tijd is musea en theaters. Een maand lang boden we hen allerlei evenementen aan waarbij Japanse christenkunstenaars een kans kregen hun werk te laten zien. Telkens werd het Evangelie daarin verbeeld, of het nu door een balletuitvoering van The Messiah was of een film geschreven door een Japanse scenarioschrijver. Kunst raakt het hart, een hart warm en bewogen door schoonheid staat meer open voor God die dat alles geschapen heeft. Dat zien we ook gebeuren tijdens concerten. We proberen alle contacten op te volgen met een nadere kennismaking en het samen openslaan van de bijbel. Heel bewust zoeken we onze doelgroep op waar ze is. In het hart van de stad. Daar organiseren we lunchontmoetingen waar de jonge professionals een bemoedigend woord uit de bijbel horen, krijgen ze handvaten voor op de werkvloer en wordt er met en voor hen gebeden. Zo kunnen ze toegerust hun werk weer aan.

Met Fleur en Lucile vierden we hun tweede verjaardag! Ook deze kleine mensjes hebben met hun broers en zus een heftig jaar gehad met alle stress rondom de aardbeving en de ziekenhuisopname. We danken God voor de vreugde die ze alle vijf in huis aan ons en buiten aan talloze Japanners brengen!

herstel

Ook thuis zien we herstel en groei. Lucile onderging een ingrijpende heupoperatie en bracht zes weken in een gipsprothese door. We prijzen onze God dat het er nu naar uitziet dat haar heupdysplasie verholpen is. Dankbaar vierden we deze week hun tweede verjaardag, terwijl ze samen rondliepen. Verder werden Thom, Berend en Julie geveld door een besmettelijke longontsteking. Gelukkig is iedereen nu weer gezond, groeit hard en bloeit op school. Ze leven uit naar het kerstfeest dat we in de kerk, op school en thuis uitbundig vieren. We wensen ook u gezegende feestdagen en een goed 2012 toe!

Geert en Eline de Boo
Thom, Berend, Julie, Fleur en Lucile

één, twee, nee toch één
GraceCityChurchs jeugdgroep doet op zaterdagmiddag spelletjes met de kinderen in Koganehama. 35 kinderen spelen naar hartelust alle spellen die we hebben voorbereid. Hun moeders kijken toe en verliezen hen geen seconde uit het oog. Moeder Kamata klamt zich aan Eline vast omdat ze zo dankbaar is dat ze haar zoontje Tsubasa voor het eerst in lange tijd weer eens ziet lachen en genieten. Na elk spel rent hij naar zijn moeder toe en vraagt of ze nog lang niet naar oma's huis terug hoeven te gaan. Met een opgepropte tissue droogt ze haar tranen en hoopt dat Tsubasa niet ziet dat ze huilt. Eline vraagt haar hoewel kinderen ze heeft. 'Twee, één, twee, nee helaas toch één...' Haar drie jaar oude dochtertje werd voor haar oog door het kolkende water van de tsunami weggevoerd. Kamata weet niet hoe ze verder moet. Haar huis is weg en ze is tijdelijk bij haar ouders ingetrokken. Ze klamt zich vast aan Tsubasa. Hij is alles wat ze nog heeft en wat de toekomst zin geeft.

thuisfrontcommissie
familie de Boo

Brederostraat 35
2332 BA Leiden
telefoon 071 5661037
e-mail ttc@geloveninjapan.nl

ABN-AMRO 44.10.07.910
Marekerk inzake familie de Boo